

[J. O. Krag.]

møder skal passes ind? En regering, der ønsker at opnå noget i en sådan situation, må klart sige, hvad den vil, må klart stille forslag, må helt tydeligt kunne give en redegørelse for, hvordan de sociale virkninger, de fordelingsmæssige virkninger, de økonomiske virkninger vil blive af den samlede politik. Regeringen var ikke i stand til at stille konkrete forslag, regeringen var ikke i stand til at sige, hvad den selv ville ud over det, den forlangte af arbejdsmarkedets parter; regeringen var ikke i stand til at forklare, i hvilken sammenhæng alt dette skulle fungere. Den sociale virkning, den fordelingsmæssige virkning, den økonomiske virkning stod hen i det uklare.

Og dog var dette ikke regeringens største fejltagelse i denne forbindelse. Statsministerens og regeringens største fejltagelse var givetvis de indpakkede trusler, man stillede lønmodtagerne over for, om, hvad man ville gøre, hvis der ikke blev makket ret; så skulle der falde brænde ned i form af skatteforhøjelser og momsforhøjelser. Jeg ved godt, at statsministeren har benægtet, at der var tale om trusler, og jeg er da også klar over, at disse trusler var pakket godt ind; men jeg må sige, at efter mange års erfaring i samarbejde med organisationerne, organisationslederne, efter det kendskab, jeg har til medlemmernes måde at reagere på, så står det mig ganske klart, at hele statsministerens fremgangsmåde i denne forbindelse vil gå over i dansk politisk historie som et skoleeksempel på, hvordan man ikke skal bære sig ad.

Og nu skal prisen for disse fejltagelser jo betales. Det er det, de fremsatte lovforslag går ud på. Nu skal prisen betales med en øget skattebyrde af størrelsesordenen over 1 milliard kr. En permanent skatteforhøjelse stik i strid med alle tre regeringspartiers valglofter, til skade for erhvervene, til byrde for forbrugerne og meget sandsynligt med øget arbejdsløshed som efterbyrd.

Det er givet, at socialdemokratiet vil gå imod denne politik. Jeg tror, man kender det gamle ord, der lyder: af megen tale kommer let fortrydelse; eller man kender fra Prædikerens Bog det lille ord, der siger: af mange drømme og ord kommer skuffelse. Hård skuffelse og bitter fortrydelse, det er, hvad de vælger føler i dag, der i tillid til

VKR-partiernes oppositionslinje lod sig forlede til at give disse tre partier deres stemme.

Så har jeg til afslutning en proceduremæssig anmærkning til statsministeren. Jeg lagde mærke til, at den redegørelse om den økonomiske politik, statsministeren afgav her i folketinget i tirsdags, blev givet i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 2. Det betyder, at det er en redegørelse af særlig karakter. Var det nu det? Ikke i forretningsordenens ånd i hvert fald. Forretningsordenen har denne bestemmelse om, at en statsminister kan afgive en redegørelse af særlig karakter. Hvad er meningen med det? Jo, det er, at denne redegørelse ikke kan debatteres. Den kan indeholde polemik; urimeligheder, hvad det skal være — medlemmerne af det høje ting kan ikke forlange ordet og imødegå statsministerens redegørelse. Jeg tror, det er en forkert fremgangsmåde. Den er ment på helt andre situationer; det kan være kongefamiliens forhold, det kan være, at der er krig og besættelse i landet, og nok indeholdt statsministerens redegørelse mange ulykkesbudskaber, men så slemt var det dog ikke.

Jeg må meget henstille til statsministeren, at han for fremtiden, når han kommer med disse ulykkesbudskaber — og vi kan jo vente os adskillige endnu — da vælger en form for fremsættelsen af dem, der umiddelbart gør debat og parlamentarisk behandling af statsministerens redegørelse her i tinget mulig.

Per Hækkerup: Jeg vil gerne begynde dér, hvor hr. J. O. Krag sluttede, og sige, at nu får vi altså tredje kapitel i føljetonen, og at vi jo formentlig kan forvente at få flere kapitler. Det er naturligvis en svaghed, at vi på den måde kun stykkevis får mulighed for at bedømme regeringens politik, men det er da altid en trøst, at vi, efterhånden som vi kommer igennem romanen, får en mulighed for det.

Jeg vil også gerne understrege den betragtning, statsministeren gjorde gældende i sin redegørelse — som vi jo altså kun har mulighed for at drøfte, fordi der nu er fremsat nogle lovforslag, der bygger på denne redegørelse — at det, regeringen nu foreslår, vel træffende kan betegnes som den næstbedste løsning. Det synes jeg er en bemærkel-